

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 991/2015
28.01.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у радном спору тужиље др Ј.Ш. – М. из Н. С., чији је пуномоћник М.И., адвокат из Б., против туженог Ф.ф. У. у Б., чији је пуномоћник Љ.Д., адвокат из Б., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж бр.6101/13 од 15.01.2015. године, у седници одржаној 28.01.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр.6101/13 од 15.01.2015. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 бр.6101/13 од 15.01.2015. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 бр.8295/10 од 16.01.2013. године, као и захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка. Овом првостепеном пресудом ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи као незаконито решење туженог о престанку радног односа 05/2-7 број 9/219 од 05.10.2009. године и да се тужени обавезе да је врати на радно место на којем се налазила пре доношења оспореног решења. Ставом другим изреке, тужилца је обавезана да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 115.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију, предлажући да се иста одбије, а захтевао је накнаду трошкова одговора.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 399. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се у овом парничном поступку примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11 и 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана. Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. цитиране законске одредбе јер образложење побијане пресуде садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама који нису у супротности са изведним доказима.

Према утврђеном чињеничном стању тужила је први пут засновала радни однос код туженог на одређено време 01.07.1988. године на пословима асистента приправника за предмет историја филозофије II, затим је изабрана у звање асистента 1992. године, а реизабрана 1996. године, остајући код туженог у радном односу који јој је уговором о раду из 2000. године продужен на радном месту асистента, за предмет историја филозофије II. Дана 01.07.2004. године закључује нови уговор о раду на одређено време на радно место сарадника до окончања конкурса за избор у звање асистента за ужу научну област филозофија. Након тога, дана 21.10.2004. године, тужила је са туженим закључила уговор о раду на одређено време од четири године за радно место асистента за ужу научну област филозофија, на којем је ступила 01.11.2004. године. По истеку тог временског периода тужила је са туженим закључила анекс уговора 04.11.2008. године, којим је засновала радни однос на одређено време на радном месту асистента почев од 05.11.2008. године до окончања избора у одговарајуће звање у складу са закључком деканског колегијума од 03.07.2008. године, како би јој се током изборног периода омогућило учешће у настави на радном месту асистента. Тужила није конкурисала за (ре)избор асистента на неколико расписаних конкурса, а није изабрана у звање доцента јер такав предлог није поднет од стране Одељења за филозофију у складу са одредбама Статута факултета, па је кадровска комисија туженог дана 26.05.2009. године одлучила да нису испуњени услови за избор тужиле у звање доцента; због чега је тужени донео побијано решење од 05.10.2009. године о престанку радног односа тужиле по истеку времена на који је тај радни однос заснован, на основу члана 175. став 1. тачка 1. Закона о раду и то са 19.10.2009. године са којим датумом јој је закључена радна књижица.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, тиме и чињеница да тужила није изабрана у звање доцента на које је претендовала, а да није конкурисала за радно место асистента, нижестепени судови су правилно применили материјално право закључивши да је истеком времена на које је засновала радни однос на одређено време код туженог уговором о раду на одређено време од 21.10.2004. године почев од 01.11.2004. године (протеклом четири године од тада) и Анексом овог уговора од 04.11.2008. године, односно окончањем процедуре за избор у одговарајуће звање асистента (на које није конкурисала) и звање доцента (за које није изабрана) тужили законито престао радни однос на одређено време доношењем побијаног решења на основу члана 175. став 1. тачка 1. Закона о раду,

истеком рока за који је заснован овај радни однос. Те да јој зато не припада право на реинтеграцију у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Тужила у претежном делу својих ревизијских навода заправо оспорава извештај Комисије Одељења за филозофију о испуњености услова за радно место доцента на које је претендовала, односно о оцени резултата њених научних радова, сматрајући да у том извештају нису дати тачни подаци о томе. Међутим, овим се не доводи у сумњу правилност примењеног материјалног права с обзиром да је избор наставника на факултету, односно оцена испуњености услова за избор неког лица у звање наставника (у конкретном случају доцента) у искључивој ингеренцији тог факултета, у смислу одредби Закона о високом образовању („Сл. гласник РС“, број 76/05, са изменама) и одредби Правилника факултета о начину и поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника. Зато суд није меродаван да у радном спору цени испуњеност услова за избор тужиле која из звања сарадника – асистента није изабрана у више звање наставника јер је то аутономно право факултета.

У том контексту је без утицаја ревизијски навод тужиле да јој је радни однос престао са даном 19.10.2009. године, са којим датумом јој је закључена радна књижица, а не на дан доношења побијаног решења од 05.10.2009. године јер та чињеница не утиче на правилност и законитост побијане пресуде.

Правилно је одлучено и трошковима поступка на основу чланова 149. став 1. и 150. став 2. ЗПП.

Како трошкови одговора на ревизију не спадају у трошкове који су потребни ради вођења парнице, на основу члана 150. став 1. ЗПП, то је одлучено као у ставу другом изреке.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке пресуде на основу члана 405. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**